

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **K. K.**,

skazanego z art. 177 § 2 k.k. i innych,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 kwietnia 2023 r.

zażalenia obrońcy skazanego,

na zarządzenie Przewodniczącego XI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 23 grudnia 2022 r., sygn. akt XI WKK 37/22 (XI Ka 432/22), o odmowie przyjęcia kasacji,

postanowił:

uchylić zaskarżone zarządzenie i przekazać sprawę Sądowi Okręgowemu w Lublinie celem podjęcia dalszych czynności związanych z wniesioną kasacją.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy we Włodawie wyrokiem z dnia 19 grudnia 2019 r., sygn. akt II K 513/19, uznał oskarżonego K. K. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności (pkt. I), a na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio (pkt. III) oraz – na podstawie art. 46 § 2 k.k. – nawiązkę na rzecz pokrzywdzonych (pkt IV).

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2020 r., sygn. akt V Ka 316/20, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Wskutek kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 17 marca 2022 r., sygn. akt III KK 234/21, uchylił wyrok

Sądu odwoławczego w części utrzymującej w mocy rozstrzygnięcie z pkt III wyroku Sądu I instancji dotyczące środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 13 września 2022 r., sygn. akt XI Ka 432/22, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w zakresie orzeczenia o środku karnym. Kasację od powyższego wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego K. K., zaskarżając go w całości, zarzucając rażące naruszenie prawa materialnego i procesowego, tj. art. 433 § 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i nie odniesienie się do wszystkich zarzutów apelacji i przez to naruszenie również art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 53 § 1 i 2 k.k., art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 53 § 1 i 2 k.k., a ponadto art. 42 § 3 k.k. Podnosząc powyższe zarzuty, szczegółowo opisane w kasacji, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Przewodniczący XI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Lublinie zarządzeniem z dnia 23 grudnia 2022 r., sygn. akt XI WKK 37/22 (XI Ka 432/22) na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego K. K. od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 13 września 2022 r., sygn. akt XI Ka 432/22, wobec jej niedopuszczalności z mocy ustawy.

Zażalenie od powyższego zarządzenia wniósł obrońca skazanego K. K., zaskarżając je w całości, zarzucając:

„naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na jego treść, a to art. 530 § 2 k.p.k. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego oparta była na zarzutach naruszenia: art. 433 § 1 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k., art. 178 § 1 k.p.k., art. 53 § 1 i § 2 k.k., art. 42 § 3 k.k., stanowiących wykazanie innego rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.”

Stawiając powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy skazanego K. K. jest zasadne.

Przewodniczący XI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Lublinie odmówił przyjęcia kasacji ze względu na jej oparcie o zarzut niewspółmierności środka karnego. W uzasadnieniu zarządzenia wskazano, że Sąd odwoławczy ponownie rozpoznawał sprawę jedynie w zakresie zastosowania względem skazanego środka karnego. Skoro zatem w kasacji nie podniesiono zarzutu obrazy art. 439 § 1 k.p.k., to zdaniem Przewodniczącego zarzuty dotyczą jedynie kwestii niewspółmierności środka karnego. Taka podstawa kasacyjna w świetle art. 523 § 1 k.p.k. jest zaś niedopuszczalna.

Należy wszak spostrzec, że art. 523 § 1 k.p.k. określa dwa rodzaje podstaw kasacyjnych. Podstawą kasacyjną może być nie tylko jedno z uchybień wymienione w art. 439 k.p.k., ale również inne rażące naruszenie prawa, jeżeli mogło mieć ono istotny wpływ na treść orzeczenia. Przesłanka rażącego naruszenia prawa jako podstawa kasacyjna została w sprawie spełniona. Autor kasacji wskazał przepisy kodeksu postępowania karnego, które w jego przekonaniu zostały naruszone w zaskarżonym wyroku, przy czym, czyniąc zadość wymogowi określonemu w art. 526 § 1 k.p.k., podał, na czym polegają zarzucone uchybienia. W zarzutach kasacyjnych wyraźnie podniesiono zarzuty prawa materialnego i procesowego, tj. art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 53 § 1 i 2 k.k., art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 53 § 1 i 2 k.k., oraz art. 42 § 3 k.k. Ponadto w uzasadnieniu kasacji skarżący wykazywał, że Sąd odwoławczy nie dopełnił obowiązku rzetelnego odniesienia się do zarzutów w ramach kontroli instancyjnej (zob. s. 8-9 kasacji). Choć bowiem zdaniem obrońcy skazanego Sąd „winien przedstawić w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia argumenty odpowiednio wnikliwie”, to „w ponownym orzeczeniu nie dokonał wnikliwej analizy wykazanych przez Sąd Kasacyjny kwantyfikatorów” (s. 12 kasacji).

Skarżący w kasacji podjął zatem próbę wykazania tego, że Sąd odwoławczy dokonując kontroli instancyjnej nie wziął pod uwagę wszystkich aspektów wpływających na wymiar środka karnego, do czego był – zdaniem skarżącego – zobowiązany. Takie sformułowanie zarzutów kasacyjnych nie jest sprzeczne z treścią art. 523 § 1 k.p.k., skoro niewspółmierność środka karnego została

podniesiona tylko w sposób pośredni, tj. poprzez wykazywanie, że stanowi konsekwencję rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, wskazanego w kasacji (zob. np. postanowienie SN z dnia 19 maja 2022 r., sygn. akt II KK 182/22). Ewentualna niewspółmierność zastosowanego wobec skazanego środka karnego wynikała, zdaniem skarżącego, z nieprawidłowej kontroli orzeczenia Sądu I instancji dokonanej przez Sąd odwoławczy. Wobec powyższego kasacja spełnia wymogi formalne wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. Jednocześnie należy stwierdzić, że merytoryczna ocena zasadności podniesionych zarzutów wykracza poza zakres kontroli wstępnej poprzedzającej decyzję co do przyjęcia bądź odmowy przyjęcia kasacji (zob. np. postanowienie SN z dnia 28 listopada 2003 r., V KZ 44/03).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

[SOP]

[l.n]